

absolut fulgt penge med. Men den konkrete sag i Odense kan jeg altså ikke stå og løse her.

Kl. 10.45

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Nu tror jeg, at det ved nærmere eftersyn vil vise sig at være en tilsnigelse, at der skulle være ført adskillige millioner kroner ekstra til det her område med den her plan, men det kan vi teste efterfølgende.

Hovedproblemet i Odense er jo det, at ventetiderne ved domstolene stiger. Vi har haft justitsministeren i samråd adskillige gange, og nu står Venstres politiske ordfører også og siger det: Der er handleplaner ved domstolene, man har aftalt fælles strategier.

Hvad hjælper det? Der fremlægges en stort anlagt plan, som med ét bliver udhulet af, at der i Odense er unge kriminelle, som går rundt og skaber frygt i gaderne, og som ikke kan komme for en dommer og komme ind og sidde på de sikrede pladser, som kommunen allerede har stillet til rådighed. Det hjælper intet, og det mest absurde er, at den pågældende rådmand i den her kommune gud hjælpe mig har tilbudt at stille byrådsalen til rådighed, således at den her retssag kan blive afholdt, så de kan komme ind og sidde.

Der har man et alvorligt problem, og det er underligt, at Venstre ikke vil erkende, at hvis den her plan skal hænge sammen, så skal ressourcerne være dertil, eksempelvis flere ressourcer til domstolene.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det lyder da som en ganske fornuftig løsning. Hvad enten man er i det ene eller det andet lokale, må man prøve at løse tingene ude i samfundet og planlægge sig ud af de problemer, der er. Vi kan jo aldrig nogen sinde komme uden om, uanset hvor mange ressourcer vi tilfører, at der skal planlægges, at man må planlægge sig ud af de udfordringer, man står over for.

Det er rigtigt, at justitsministeren var i samråd den 28. april 2005, og jeg har gennemlæst ministerens talepapir, som er en kaskade af initiativer, som bliver taget for at bringe sagsbehandlingstiden ned. Det er en lang, lang række initiativer, der bliver taget ikke alene fra Justitsministeriet, men især også fra Domstolsstyrelsen, og Domstolsstyrelsen vurderer jo selv, at de med de initiativer, de nu har taget, inden for re-

lativt kort tid vil kunne få sagsbehandlingen ned på de 37 dage, som er måltallet.

Sådan er det. Man kan ikke løse alt med flere penge. Det kan også være, man kan gøre tingene en lille smule smartere og en lille smule klogere, og det er det, Domstolsstyrelsen har erkendt.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg vil gerne lidt tilbage til EU-statens forfatning igen. Jeg vil gerne henlede Venstres ordførers opmærksomhed på en bemærkelsesværdig artikelserie, der kører i de engelske aviser, senest i London Times her for nylig, der drejer sig om, at selv om man har en sluttermin med hensyn til ratificeringen af europaforfattningen i, jeg tror det er oktober/november næste år, så er man i fuld gang med at gøre klar til det hele. Man bygger, man udliciterer, man er ved at lave EU-præsidentens lokaler og gøre plads til hans sekretariat og udenrigsministeriet, og man er i fuld gang med liciteringen til det, der skal være EU-ambassaderne osv. osv. Det er et projekt til mange, mange hundrede millioner kroner.

Mener Venstres ordfører, at det er udtryk for respekt for de befolkninger, der endnu ikke har ratificeret EU's statsforfatning, at man går i gang med sådan noget ud i det blå?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil nødig virke hoven eller uhøflig, men jeg ved faktisk ikke rigtig, hvad jeg skal svare på det spørgsmål. Det er jo sådan set meget naturligt, at man går i gang med at gennemføre nogle af de ting, som man har planlagt, og som skal kunne danne rammerne for, hvordan EU skal kunne fungere i fremtiden. Andet kan jeg ikke sige om det, men jeg må indrømme, at jeg ikke kender til nogen af de byggerier, som bliver lavet i øjeblikket. Jeg kender heller ikke til artiklerne.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg kan da godt forstå, det er svært at svare på det spørgsmål. Jeg synes også selv, det var utrolig mærkeligt, men jeg vil så spørge på en anden måde, der måske gør det lidt lettere begribeligt for hr. Jens Rohde. Kunne man forestille sig en situation, hvor vi i Danmark satte en hel licitation, et helt byggeprojekt i gang med alle mulige ting, en stor statshistorie, der skulle opføres, uden at der var truffet beslutning om det politisk? Var det en mulighed, man kunne forestille